

ΜΝΗΜΗ ΑΓΙΟΥ ΠΟΛΥΚΑΡΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία μακαριστού γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου
με θέμα: «Εγκώμια και προτροπές»

[εκφωνήθηκε στις 23-2-2002]

Β' έκδοσις

Σήμερα, αγαπητοί μου, η Εκκλησία μας τιμά την μνήμην του αποστολικού Πατρός και ιερομάρτυρος αγίου Πολυκάρπου. Ο άγιος Πολύκαρπος εγεννήθη κατά το τρίτον τέταρτον του 1^{ου} αιώνας στη Σμύρνη της Μικράς Ασίας. Την ελληνική Σμύρνη· γι' αυτό και το όνομα είναι ελληνικόν: *Σμύρνη*. Εχειροτονήθη επίσκοπος Σμύρνης υπό του ευαγγελιστού Ιωάννου.

Αγωνίστηκε δε πάρα πολύ εναντίον των αιρέσεων και μάλιστα κατά των Γνωστικών. Οι Γνωστικοί ήσαν εκείνοι οι οποίοι ήθελαν να ενώσουν όλες τις θρησκείες. Δηλαδή, ένας συγκρητισμός. Πανομοιοτύπως πανομοιότυπα ό,τι έχουμε σήμερα. Σήμερα επικρατεί ο Γνωστικισμός. Σημειώσατε- εάν το θέλετε να το ξέρετε και αυτό- ότι το κυριότερο σύμβολο των Μασόνων είναι το λατινικό *G*. Και δεν είναι παρά το πρώτο γράμμα της ελληνικής λέξεως «Γνώσις». Της ελληνικής λέξεως «Γνώσις». Προσέξατέ το. Δηλαδή ο Μασωνισμός είναι στηριγμένος επάνω στον Γνωστικισμόν· που σήμερα χρησιμοποιούμε βέβαια τη λέξη *Γνωστικισμός*, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο *Συγκρητισμός*, γιατί χρησιμοποιούμε και αυτή τη λέξη- το «*κρη*» με ήτα, Συγ-κρη-τισμός· όχι από το *συγ-κρίνω*, αλλά από το *συγ-Κρήτες*, είναι μια ιστορία ολόκληρη αυτό, οπότε είναι η ένωσις όλων των θρησκειών. Πιστεύω, στην εφημερίδα δεν διαβάζετε ούτε πολλά πράγματα, να δείτε πραγματικά τι είναι ο Γνωστικισμός.

Και ο άγιος Πολύκαρπος ήταν εκείνος που πολέμησε τον Γνωστικισμόν. Ένας κύριος θα λέγαμε, εισηγητής του Γνωστικισμού μέσα στην Εκκλησία μας ήταν ο Μαρκίων. Και να φανταστείτε ότι ήταν γιος επισκόπου...

Ο άγιος Πολύκαρπος εμαρτύρησε στη Σμύρνη, επί ανθυπάτου Ασίας Στατίου Κοδράτου και αυτοκράτορος Αντωνίνου Πίου κατά το 156 στις 23 Φεβρουαρίου. Σώζεται μια δική του επιστολή προς *Φιλιππησίους*. Εγράφη ακόμη και το μαρτυρολόγιό του, που είναι το πρώτο στο είδος του. Μέσα σ' αυτό, στο μαρτυρολόγιο, βλέπει κανείς το πνευματικόν ύψος του ανδρός. Εγράφη ακόμη και μία επιστολή προς αυτόν, προς τον άγιον

Πολύκαρπον, από τον άγιον Ιγνάτιον, επίσκοπον Αντιοχείας, καθ' οδόν του αγίου Ιγνατίου προς Ρώμην, για να μαρτυρήσει· που ερίφθη εις τα θηρία κ.λπ.

Όταν πλησίαζε στη Σμύρνη, εκεί του έστειλε μίαν επιστολήν, που ήταν ο επίσκοπος Σμύρνης, όπως σας είπα. Η επιστολή αυτή του αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου προς τον άγιον Πολύκαρπον είναι γεμάτη από εγκωμιασμόν απόλυτα δίκαιον προς το πρόσωπον του αγίου πατρός, αλλά και από παραινέσεις. Θαυμάσια επιστολή! Σας συνιστώ, αν κάπου τη βρείτε, να τη διαβάσετε. Είναι στον τόμο των αποστολικών πατέρων. *«Αποστολικοί πατέρες»* λέγονται εκείνοι οι οποίοι στάθηκαν κοντά, στην εποχή δηλαδή, των Αποστόλων. Αποστολικοί πατέρες. Μετά έχουμε απλώς τους Πατέρες της Εκκλησίας.

Ως προς τους εγκωμιασμούς που του γράφει ο άγιος Ιγνάτιος, ακούστε: *«Ιγνάτιος, ό καί Θεοφόρος, Πολυκάρπω επισκόπω εκκλησίας Σμυρναίων, μᾶλλον επισκοπημένω ύπό Θεοῦ Πατρός καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ»*. Δηλαδή *«Εγώ ο Ιγνάτιος, ο και Θεοφόρος, γράφω σε σένα»*- είδατε, είναι ο γνωστός τύπος αρχαίας επιστολής, από το σχολείο το ξέρομε αυτό, σας θυμίζω: *«Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει χαίρειν»* αυτός είναι ο επιστολικός τύπος. *«Και ο οποίος επίσκοπος συ που είσαι επίσκοπος, αλλά μάλλον επισκοπεῖσαι από τον Θεόν»* δηλαδή *«μάλλον είσαι εκείνος ο οποίος επισκοπεῖσαι από τον Θεόν, δηλαδή είσαι εις την δική Του την εύνοιαν»*.

Ακόμα του γράφει: *«Κατά πάντα σοῦ αντίψυχον ἐγώ καί τά δεσμά μου, ἃ ἠγάπησας»*. *«Είσαι μες στην καρδιά μου»* δηλαδή, *«και τα δεσμά μου, δηλαδή που είμαι κρατούμενος, φυλακισμένος, που τόσο πολύ έχεις αγαπήσει»*. Ακόμη τον αποκαλεί *«Θεομακαριστότατον»*. *«Πολύκαρπε»*, του γράφει, *«Θεομακαριστότατε»*. Αυτά είναι τα εγκώμια μέσα στην επιστολή του αγίου Ιγνατίου υπέρ του προσώπου του αγίου Πολυκάρπου. Όμως, του γράφει όχι λίγες παραινέσεις- δεν ήταν κάτι που θα λέγαμε, θα μπορούσε να παρεξηγηθεί ο άγιος Πολύκαρπος, επειδή ένας άλλος επίσκοπος του δίνει παραινέσεις- συμβουλές δηλαδή. Κάθε άλλο. Είχαν ταπείνωση και όταν ο άλλος ήταν έτοιμος να δώσει μια παραίνεση, μια συμβουλή ο αποδέκτης απεδέχετο ευχαρίστως. Και έχει πάρα πολύ σπουδαίες και ωραίες παραινέσεις και επιτρέψατε μερικές από αυτές να δούμε και να αναλύσουμε.

Του γράφει: «*Ο καιρὸς ἀπαιτεῖ σε*»· δηλαδή, «*Ο καιρὸς σε χρειάζεται, η εποχή μας σε απαιτεῖ, σε χρειάζεται*». Οι δύσκολοι καιροὶ πράγματι απαιτοῦν τους θαυμαστούς και πνευματικούς ανθρώπους να στέκονται ὀρθοὶ για να μποροῦν να στηρίζουν και τους ἄλλους. Σας εἶπα ἡ τότε εποχή με τὴ σημερινή εποχή εἶναι ἀντίγραφον. Ποιοὶ θα εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ἄντρες οἱ οποίοι θα σηκωθοῦν – ἐκ τῶν κληρικῶν ἐννοεῖται – και να μιλήσουν ἐναντίον τοῦ Γνωστικισμοῦ, ἐναντίον τοῦ Συγκρητισμοῦ; Ἀλλὰ βλέπετε, κοινές προσευχές, κοινές συναντήσεις, λέμε «*διαθρησκειακές συναντήσεις*»... Τι πράγματα εἶναι αὐτά; Τι πράγματα εἶναι αὐτά; «*Σε απαιτεῖ*» λοιπόν «*ο καιρὸς. Ἡ εποχή μας σε απαιτεῖ*». Ἡ τότε. Καὶ ἡ τώρα! Ποιοὶ θα εἶναι ἐκεῖνοι οἱ οποίοι θα ὀρθώσουν πραγματικά τὸ ἀνάστημά τους; Ποιοὶ θα εἶναι ἐκεῖνοι οἱ οποίοι δὲν θα ἔχουν ἐκκοσμικευμένον φρόνημα;

Και προχωρούμε: «*Τοὺς καιροὺς καταμάνθανε. Τὸν ὑπὲρ καιρὸν προσδόκα, τὸν ἄχρονον, τὸν ἀόρατον, τὸν δι' ἡμᾶς ὁρατόν, τὸν ἀψηλάφητον, τὸν ἀπαθῆ, τὸν δι' ἡμᾶς παθητόν, τὸν κατὰ πάντα τρόπον δι' ἡμᾶς ὑπομείναντα*». Δηλαδή ὄχι «*μάνθανε*», ἀλλὰ «*καταμάνθανε*». Δηλαδή «*να μελετᾷς πολὺ ἐπισταμένα*», τι; *Τους καιροὺς. Μελέτα τους καιροὺς. Επισταμένα. Καὶ Ἐκείνον που εἶναι πάνω ἀπὸ τους καιροὺς, πάνω ἀπὸ τὸν χρόνον, που εἶναι ὁ Χριστός, προσδόκα. Να Τον περιμένεις. «Τὸν ἄχρονον», Αὐτόν ὁ Ὅποιος ὡς Λόγος τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν χρόνον, «τὸν ἀόρατον», Αὐτόν ὁ Ὅποιος ἐγίνε για μας ὁρατός· δηλαδή ἐγίνε ἄνθρωπος. Αὐτός που εἶναι ἀψηλάφητος· Αὐτός που εἶναι ἀπαθής και για μας ἐγίνε παθητός· «τὸν κατὰ πάντα τρόπον δι' ἡμᾶς ὑπομείναντα», «*και υπέμεινε για μας με κάθε τρόπο*».*

Πράγματι, ἀγαπητοί μου, ἡ μελέτη τῶν πνευματικῶν καιρῶν εἶναι ἀναγκαιοτάτη. Αὐτὴ ἡ ἐσχατολογικὴ ἐνατένισις σήμερα λείπει ἀπὸ τους Χριστιανούς μας. Κι ὅταν κανεὶς ἀσχολεῖται με αὐτὴν τὴν –σας εἶπα– ἐσχατολογικὴν ἐνατένισιν, οἱ ἄλλοι τὸν λέγουν *υπερβολικόν*, τὸν λέγουν *φανατικόν* ἢ ὅ,τι ἄλλο. Πρῶτα πρῶτα, ἐκεῖνος ὁ ὅποιος ἐνατενίζει τὰ ἐσχάτα δὲν ἀμαρτάνει, ἀποφεύγει τὴν ἀμαρτίαν. Καὶ ὕστερα εἶναι σε κατάστασιν ἀφυπνίσεως, σε κατάστασιν ἐγρηγόρσεως, και εἶναι πολὺ ἀπαραίτητο αὐτό. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, πάνω σ' αὐτό τὸ σημεῖο, εἶπε τὰ ἐξῆς, εἶναι στο *κατὰ Ματθαῖον*

Ευαγγέλιον. «Υποκριταί, τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν- δηλαδή τον μετεωρολογικό καιρό. «Να! Το πρωί» - λέει και πιο πολλά εκεί-« το πρωί λέτε είναι κόκκινη η ανατολή, θα ἔχομε καλό καιρό ή θα ἔχομε κακό καιρό»- κι εμείς το κοιτάζουμε αυτό· όταν η δύσις είναι κόκκινη και δεν έχει σύννεφα κ.λπ. λέμε: «Αύριο θα ἔχομε ωραίο καιρό!»-, τὰ δὲ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε γινῶναι;». «Τα σημεῖα ὁμως των καιρῶν δεν μπορείτε να τα γνωρίζετε; Δηλαδή δεν ἔχετε εσχατολογικὴν ἐνατένισιν;». Ελέγχει ο Κύριος. Οι καιροὶ λοιπόν είναι ἔσχατοι, περισσότερον ἔσχατοι ἀπὸ χθες. Κάθε μέρα που περνά είναι μία μέρα κοντύτερα εἰς το τέλος. Το ακούσατε; Κάθε μέρα που περνάει είναι μία μέρα κοντύτερα εἰς το τέλος. Ἐχουν περάσει 2000 χρόνια. Η αυριανή μέρα είναι ἀκόμη πιο κοντά εἰς το τέλος. Αυτοὶ λέγονται «ἔσχατοι καιροί». Πρέπει λοιπόν να ατενίζομε πάντοτε πρὸς τα ἔσχατα, για να διατηροῦμε ακμαία την πνευματικότητά μας. Και να περιμένομε τον Κύριο να ἔλθει. Εκείνοι που θα Τον υποδεχτούν, θα είναι εκείνοι που θα ἔχουν ἀκέραιο το φρόνημά τους για τον Κύριο και θα είναι ἀγρυπνοὶ. Κι αυτό είναι σπουδαίον. Σε πολλά σημεῖα η Ἀγία Γραφή το λέει. Μάλιστα ἰδιαίτερα στο βιβλίο της Αποκαλύψεως ὅτι «Ὁ Κύριος ἔρχεται» ἢ «Ὁ Κύριος ἐγγύς».

Αλλά ας δούμε, ὁμως, και μερικές ἀκόμα παραινέσεις. Είναι μια δέσμη, μεγάλη δέσμη, ἀπὸ ωραίες προτροπές. Γράφει στον ἅγιον Πολύκαρπο ο ἅγιος Ἰγνάτιος: «Πάντας παρακαλεῖν, ἵνα σώζοντα»· του λέγει «Φρόντιζε» - τώρα βέβαια αυτό το ἀπαρέμφατο που ἔχει ἐκεῖ είναι γιατί ἔχει κάποια προηγούμενα εἰς την σύνταξιν του λόγου- ὅτι δηλαδή «Ὅλους να τους παρακαλεῖς να σωθούν». Πουθενά βία. Καμία βία. Αλλά πάντοτε το στοιχείον της παρακλήσεως. «Σε παρακαλῶ, ἀνθρωπέ μου, ἀδελφέ μου, πρόσεξε να δεις λιγάκι, θέλω να σωθεῖς, πρέπει να σωθεῖς». Τι θα πει να σωθῶ; Εξηγούμαι. Αλλά ὅλα αυτά ὁμως πάντοτε με το στοιχείον της παρακλήσεως.

Πολλές φορές ο ἀπόστολος Παῦλος χρησιμοποιεῖ την παράκλησιν στο ποιμαντικόν του ἔργο. «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἀδελφοί,-εἶδατε «παρακαλῶ» σπανίως θα βάλει τὴ λέξιν «ἐντέλλομαι», δηλαδή «σας παραγγέλλω»- πάντοτε βάζει την παράκλησιν· με σκοπὸ βέβαια τὴ σωτηρίαν των ἄλλων. Κι ο ἄλλος το καταλαβαίνει αυτό, το βλέπει και πείθεται

περισσότερο εάν εννοήσει ότι εμείς κινούμεθα απέναντί του για το δικό του βέβαια το συμφέρον.

Ακόμη γράφει: *«Πάντας βάστασαι ὡς καί σε ὁ Κύριος»*. *«Όλους να τους κρατάς, ὅπως και σε σένα σε κρατάει ο Κύριος»*. Όταν βάζουμε το ρήμα *«βαστάζω»* πάντοτε υπονοούμε ότι πρόκειται περί βάρους. Δεν λέμε *«σηκώνω»* το *«σηκώνω»* απλώς ή παίρνω ένα ποτήρι στα χέρια μου, δεν είναι τίποτε αυτό, δεν καταβάλλω κανένα κόπο. Ποτέ δεν λέμε *«βαστάζω ένα ποτήρι»* με την έννοια που δείχνει κόπο, δείχνει βάρος. Τι σημαίνει αυτό; Ότι ο άλλος άνθρωπος, που παίρνω την παραγγελία να τον βαστάζω, είναι βαρύς. Έχει τα προβλήματά του, έχει τις αμαρτίες του και αυτόν πρέπει εγώ τώρα να τον βαστάζω. Και αυτό λέει τώρα ο άγιος Ιγνάτιος στον Άγιο Πολύκαρπον. *«Εξάλλου»*, του γράφει, *«και ο Κύριος είναι Εκείνος που βαστάζει εσένα»* διότι πράγματι, αγαπητοί μου, τον καθένα από μας ο Κύριος μάς βαστάζει. Κι εμείς οφείλομε να βαστάζομε τους αδελφούς. Είναι μια ωραία μορφή αγάπης.

Εξάλλου ευθύς θα πει: *«Πάντων ανέχου»*-το λέει λίγο πιο κάτω- *ἐν ἀγάπῃ*. *«Όλους»*, λέει, *«να τους ανέχεσαι με αγάπη»*. Ο καθένας έχει τις ιδιοτροπίες του, τον τρόπο του. *«Όλους»*, λέγει, *«να τους ανέχεσαι με αγάπη»*. *«Ὡσπερ καί ποιεῖς»* · *«ὅπως και το κάνεις»*· λέγει εις τον άγιον Πολύκαρπον.

Και ακόμη πιο κάτω θα γράψει: *«Τάς νόσους βάσταζε»*. Έχομε νοσηρούς ανθρώπους. Όχι με την κοινή αρρώστια, αλλά να έχουν νοσηρό χαρακτήρα, να είναι άνθρωποι κακότροποι. *«Όλους αυτούς»*, λέγει, *«να τους βαστάζεις, να τους ανέχεσαι»*. Με ποια έννοια; *Να τους βοηθήσεις να σωθούν*.

Ακόμη του γράφει ο άγιος Ιγνάτιος του αγίου Πολυκάρπου: *«Προσευχάῃς»*-δοτική πληθυντικού- *σχόλαζε ἀδιαλείπτως*. Δηλαδή *«να καταγίνεσαι χωρίς διάλειμμα με τις προσευχές»*. Γιατί; Διότι η προσευχή είναι η κινητήριος δύναμις όλων των προτροπών. Θες να πετύχεις κάτι από μια προτροπή που πήρες; Με την προσευχή θα την πραγματοποιήσεις. Θα κάνεις προσευχή. Γι'αυτό, όταν δεν έχουμε τίποτα να προσφέρουμε στους άλλους ανθρώπους, εμείς, σήμερα, ξέρετε τι λέμε; Έρχεται κάποιος και μου λέει ένα σωρό προβλήματά του. Δεν έχω τίποτε να του προσφέρω ιδιαίτερο

παρά μόνο αυτό: *«Αδελφέ μου, θα προσευχηθώ για σένα»*. Μην το πάρετε ότι είναι μικρό αυτό. Είναι πολύ μεγάλο. Αφού δεν έχω τίποτε άλλο... *«Ὁ ἔχω, τοῦτο σοί δίδωμι»*, που είπε κάποτε ο απόστολος Πέτρος σε εκείνον τον κουτσό άνθρωπο που ήταν στα σκαλοπάτια του ναού του Σολομώντος. *«Εκείνο που έχω, σου δίνω»*. Τι είχε ο απόστολος Πέτρος; *«Ε, εις το όνομα του Ιησού Χριστού»*, του λέει, *«σήκω και περπάτα»*. Δεν είναι πολύ πιο πάνω από το να έδινε ένα νόμισμα, έστω και χρυσούν; Κι εμείς δεν έχουμε τίποτε άλλο, παρά να του πούμε: *«Θα προσευχηθούμε εις τον Κύριον για σένα να σε βοηθήσει και να σε ελεήσει ο Κύριος»*.

Γι' αυτό, όπως λέγει ένας Πατέρας, ότι *«Θεωρώ αμαρτία να μην προσευχηθώ για σας»*. *«Το Θεωρώ αμαρτία να μην προσευχηθώ για σας»*. Πρέπει λοιπόν να προσευχόμεθα για τους άλλους ανθρώπους. Εκείνο δε το *«ἀδιαλείπτως»*, δηλαδή αδιάλειπτα, χωρίς διάλειμμα, πάντα, διαρκώς, να προσευχόμεθα για τους άλλους ανθρώπους. Οι άνθρωποι έχουνε πολλές ανάγκες. Βρίσκονται μέσα σε ένα όχι πέλαγος, ωκεανό καταστάσεων και παλεύουν εκεί μέσα, μες στα κύματα και μέσα στις τρικυμίες της κοινωνικής ζωής. Με τα πάθη τους, με τα πάθη των άλλων ανθρώπων... Υποφέρουν οι άνθρωποι. Εμείς οφείλομε γι' αυτούς πάντοτε να προσευχόμεθα.

Ακόμη του λέγει: *«Αἰ τοῦ συνέσιν πλείονα ἢς ἔχεις»*. *«Να ζητάς από τον Κύριον να σου δίνει συνέσιν, περισσότερη από εκείνη την οποία έχεις»*. Ε, βέβαια, ο άγιος Πολύκαρπος είχε σύνεση, δεν είναι δυνατόν να μην είχε σύνεση. *«Ε»*, του λέει, *«να ζητάς πάντοτε να έχεις σύνεση, πιο πολλή και πιο πολλή από εκείνη την οποία έχεις»*. Είναι μια πολύ ωραία προτροπή να αποκτάει κανείς περισσότερα και περισσότερα σύνεσιν. Αγαπητοί μου, η σύνεσις είναι καρπός της διακρίσεως· και της φυσικής διακρίσεως αλλά και της πνευματικής διακρίσεως, που η διάκρισις η πνευματική είναι δώρον του Αγίου Πνεύματος.

Κάποτε ο Κύριος επέπληξε τους μαθητάς Του που παρατήρησε εις αυτούς να μην έχουν σύνεσιν. Τους δώδεκα μαθητάς Του. Και ξέρετε τι τους είπε; *«Ἀκμήν καί ὑμεῖς ἀσύνετοι ἐστέ;»*. *«Ἵστε λοιπόν και εσεῖς»*, λέγει, *«εἰσαστε ἄμυαλοι; Ἀσύνετοι; Δεν μπορείτε να καταλάβετε;»*. Χριστιανός, αγαπητοί μου, και ασύνετος είναι ποσά ασυμβίβαστα. Δεν

μπορείς να είσαι Χριστιανός και να μην έχεις σύνεση, είναι αδύνατον. Ύστερα, έγινες Χριστιανός, γιατί ξεκινούσες να έχεις μίαν σύνεσιν. Και η χριστιανική σου ιδιότητα σου αυξάνει και σου αυξάνει διαρκώς την σύνεσιν. Και έτσι πρέπει να καταλάβομε ότι η σύνεσις ακόμα ή προστίθεται ή αφαιρείται. Δεν μας συμφέρει να αφαιρείται η σύνεσις. Μας συμφέρει να προστίθεται η σύνεσις. Και να γινόμεθα συνετότεροι και συνετότεροι, περισσότερο και περισσότερο κάθε μέρα.

Ακόμη κάτι. Λέει μια ακόμη προτροπή. Έκανα μία επιλογή. Έχει πάρα πολλές προτροπές. *«Όπου πλείων κόπος, πολύ κέρδος»*. Δηλαδή *«Όπου υπάρχει περισσότερος κόπος, εκεί υπάρχει και περισσότερον κέρδος»*. Ναι, δεν υπάρχει αντίρρησης ότι η διακονία των αδελφών έχει πολύ κόπον. Να διακονείς τους άλλους, να διακονείς τον Κύριον, διακονώντας τους αδελφούς Του, εκείνο που είπε ο Χριστός εις τον Απόστολον Πέτρον: *«Μ' αγαπάς πλείον τούτων; Μ' αγαπάς πιο πολύ από τους άλλους συμμαθητάς σου, όπως κάποτε καυχήθηκες ότι έτσι σου συμβαίνει; Ποίμαινε τα πρόβατά μου. Ποίμαινε τα αρνία μου»*. Ενθυμείσθε, παρά τη λίμνη Γεννησαρέτ το είπε αυτό, μετά την Ανάστασή Του. Μπορείς, λοιπόν, να διακονείς τους αδελφούς του Κυρίου, δηλαδή τον Κύριον να διακονείς, είναι το ίδιο, αυτό σημαίνει ότι έχει πολύν κόπο, μα πάρα πολύ κόπο. Αλλά όπου υπάρχει ο πολὺς κόπος, εκεί υπάρχει και το πολύ κέρδος... Αχ να μπορούσαμε να το ξέρουμε αυτό, να το ξέρουμε όλοι μας ότι θα πρέπει να διακονούμε τους άλλους, έστω κι αν κουραζόμαστε· κουραζόμαστε, δεν υπάρχει αντίρρησης, να μην αγανακτούμε, απλώς, σαν άνθρωποι, έχουμε όρια αντοχής και κουραζόμαστε. Αλλά όμως να μην αγανακτήσουμε εναντίον των άλλων ανθρώπων. Μην τους διώξουμε. Μην πούμε: *«Αχ, φύγε από δω πέρα! Δεν φτάνει που έχω εγώ τα δικά μου προβλήματα, να κουβαλάω και τα δικά σου προβλήματα. Άφησέ με ήσυχο!»*. Όχι. Όπου λοιπόν είναι πολὺς ο κόπος, είναι και πολύ το κέρδος. Πόσο ωραία είπε όλα αυτά τα πράγματα.

Αγαπητοί, τι να πω... Ο άγιος ιερομάρτυς Πολύκαρπος είναι μια μεγάλη και συμπαθεστάτη μορφή της αρχηγόνου Εκκλησίας. Όταν του εζητήθη να αρνηθεί τον Χριστόν μέσα εις το στάδιον της Σμύρνης, είπε: *«Ογδοήκοντα καί ἑξ ἔτη δουλεύω αὐτῷ καί οὐδέν μοί ἡδίκησεν»*. *«Υπηρετώ»*, λέει, *«τον Χριστόν, ογδονταέξι χρόνια»* - τώρα από

τον καιρό που γνώρισε τον Χριστόν ή από τη γέννησή του; Αυτό είναι ένα προβληματάκι...
«Σε τίποτε, λέει, ο Κύριος δεν με αδίκησε»· «καί πῶς δύναμαι βλασφημῆσαι τόν βασιλέα μου, τόν σώσαντά με;»· «και πῶς μπορώ τώρα εγώ όπως εσείς μου ζητάτε να βλασφημῶ τον Κύριό μου τον Ιησού Χριστό, ο Οποῖος με ἔχει σώσει;». Αυτό είναι γραμμένο στο Μαρτυρολόγιο εις την ενάτη παράγραφό του.

Και για να σταθούμε κι εμείς, αγαπητοί μου, σήμερα -σας είπα, οι καιροί είναι όχι παράλληλοι, ταυτόσημοι με την εποχή του αγίου Πολυκάρπου - σήμερα πρέπει να ἔχομε το μαρτυρικό πνεύμα, αλλά και τη συνείδηση ότι ο Κύριος όχι μόνο δεν μας ἔβλαψε σε τίποτε, -γιατί αυτό πιστεύουμε, ξέρετε· ότι ἦρθε ἐδῶ ο ἀπόστολος Παῦλος -ακούστε, ακούστε, ακούστε!- αυτός ο «κακομούτσounος ἄνθρωπος»(λένε τον ἀπόστολο Παῦλο...), εμείς που αρχίζουμε να γινόμαστε νεοειδωλολάτρες, «ἦρθε» λέει «ο κακομούτσounος ἄνθρωπος, ο Παῦλος, και μας χάλασε την ωραία μας θρησκεία- λέει την ειδωλολατρία- τον δε Ιησού Χριστόν Τον βάζουμε στην ἄκρη. Δεν Τον χρειαζόμαστε! Θα ξαναγυρίσουμε εις τους θεούς του Ολύμπου». Πράγματα που τα ακούτε ευκαίρως ακαίρως. Αυτό θα πούμε; Ο Κύριός μας, ο Οποῖος μας ευηργέτησε, γνωρίσαμε την ἀλήθεια, τον ἀληθινόν Θεόν, και μας ἔδωσε τη σωτηρία, που σημαίνει ἀκεραιότης και μετά θάνατον, αφού ἔχουμε την ἀνάσταση των νεκρών, τότε, πῶς μπορούμε να υβρίζουμε τον Κύριον, πῶς μπορούμε να Τον εγκαταλείψουμε;

Λοιπόν. Μιμηταί του αγίου ιερομάρτυρος Πολυκάρπου, αγαπητοί μου· που σαν κατάκαρπη ελαία στέκεται ανάμεσά μας στην Ἐκκλησία του Χριστοῦ. Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΔΟΞΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ

**και με ἀπροσμέτρητη ευγνωμοσύνη στον πνευματικό μας καθοδηγητή
μακαριστό γέροντα Αθανάσιο Μυτιληναίο,**

απομαγνητοφώνηση και ηλεκτρονική επιμέλεια κειμένου:

Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος

ΠΗΓΗ:

http://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/mnhmh_agivn/mnhmh_agivn_047.mp3

